

κλήτηρ παρουσιάστηκε βρέθηκε μπρός σε μία αγελάδα ή οποία δεν χωρούσε πια να περάση από την πόρτα. Και επειδή ο κύριος της δεν δέχονταν με κανένα τρόπο να τη σφάξουν αναγκάστηκαν να τη δέσουν και να την καταβούν με το σκονί από το παράθυρο του δωματίου του έγκτου πατώματος στο όποιο έμεινε ο ζωγράφος. Φαντάζεσθε πόσο γέλασαν την ημέρα εκείνη οι πολυάριθμοι διαβάται της παριανής κλειταξίας του Χρηματοσημίου !...

Τό να σκαρώση κανείς μία φάρασα σ' ένα άπλοϊκό άνθρωπο, σ' έναν άφελή δεν εινε και δύσκολο πράγμα... Μά να εξαπατήση κανείς ένα σοφό άνδρα, ένα μεγάλο επιστήμονα, γιά φαντασθήτε !.. Και όμως πολλές φορές, πάμπολλες μάλιστα, και οι σοφοί έπεσαν θύματα των διαφόρων φαρσέρ. Έτσι την έπαθε κι' ο περίφημος μαθηματικός Μιχαήλ Σάολ, του όποιου τό πάθημα παρέμεινε ιστορικό. 'Ο επιστήμων αυτός, γιά τόν όποιο δλόκληρη ή μαθηματική επιστήμη ήταν ένα παιχνίδι, όταν έφτασε στα έξήντα, τον κατέλαβε έξαφνα ή μανία της συλλογής αυτογράφων. Έπίστευε, φαίνεται, ότι ένα μαθηματικό κεφάλι ήταν ικανό γιά τό πάντα και ότι μπορούσε έξ ίσου εύκολα να έξελεγγί και να διαβάξή άρχαία κείμενα, όσο και να λίνη θεωρητικά. 'Ο γεωμετρής αυτός όταν τόν έπιασε ή μανία τόν αυτογράφων έπεσε στα χέρια κάποιου Βραίν Λουκάς ονομαζομένου, ό όποιος θά ήταν χωρίς άλλο ό βασιλεύς των φαρσέρ, άν οι φάρσες του ήταν άδώς και άν, κοροϊδευοντας τόν σοφό δεν τόν εκλεβε συγχρόνως αίσχρα.

Λοιπόν, ό Βραίν Λουκάς αυτός πούλησε στο μαθηματικό μας, άντι διακόσιων χιλιάδων φράγκων, αυτόγραφες έπιστολές—όπως τις έλεγε—τό Περίκλέους προς την Άσπασία, της Κορνηλίας της χήρας του Προμητήου, του Βρούτου, της Κλεοπάτρας προς τόν Κάισαρα, τού Νέρονος κτλ !.. Μέσα σ' αυτές τις έπιστολές περιείχαντο διάφορες άνωωτες λεπτομέρειες της ιδιοτικής ζωής των ιστορικών αυτών άνδρών. 'Ο Σάολ τά ελεγε χάσει. Μία μέρα ό Λουκάς τού πήγε μία έπιστολή της Μαρίας Μαγδαληνης προς τό Λάζαρο. Μόλις την ελεε ό γεωμετρής μας λιποθύμησε από τη συγκίνηση του !

Τό πράγμα δεν θά ελεγε και τόση σημασία, άν ό Σάολ κρατούσε μονάχα γιά τόν έαυτό του τις ιστορικές άποκαλύψεις που έβγαζε από τή αυτογράφα του και τις παρασθήςαις του. Μά έσκεπασε να τις άνακωινωση και στους άλλους συναδέλφους του της Άκαδημίας. Έκεινοι στο τέλος δεν κρατήθησαν και άπεκάλυχαν την άλήθεια. 'Ο μαθηματικός μας γελοιοποιήθηκε και ή ύπόθεσις κατέληξε στα δικαστήρια.

Και τό να σκαρώση κανείς μία φάρασα σ' ένα σοφό, κάτι τρώγεται. Μά τό να ξεγελήση κανείς μία δλόκληρη Άκαδημία ! Και όμως μία φορά συνέβη κι' αυτό. 'Η Βασιλική Έταιρία τού Λονδίνου ελεγε άδηγητό κάποτε να συμπεριλάβη μεταξύ των μελών της τόν δόκτωρα Χιλάλ. Αυτός γιά να εκδικηθή έστειλε, με τό όνομα κάποιου άνυπάρκτου έπαρχιακού γιατρού, στήν Γραμματεία της Άκαδημίας την ακόλουθη ανακοίνωση : 'Πρό όλιγων ήμερών μου παρουσιάστηκε κάποιος ναύτης, ό όποιος ελεγε σπασμένο τό πόδι του στα δύο. Άμέσως μου ήλθε ή ιδέα να εφαρμόσω τά δυο σπασμένα κομμάτια και να τό κολλήσω με άσφαλτο. Τά άποτελέσματα της θεραπείας μου άπέτυχε ήσαν μοναδικά και περιφημα.

Έκείνη την έποχή άρχιζες ελεγε έκδοθη στο Λονδίνο ένα βιβλίό επί των θεραπευτικών ιδιοτήτων της άσφάλτου. 'Η Βασιλική Έταιρία τού Λονδίνου, μόλις έλαβε την έπιστολή, συνήλαθε άμέσως σέ δημοσία συνέλευση, κατά την όποια άνεγνώσθη και έσχολιάσθη ή έπιστολή. Οι πού περίφημοι επιστήμοι ες έξήγησαν κι' έδικαιολόγησαν τό περίφημο αυτό φαινόμενο. 'Ήσαν μάλιστα έτοιμοι να τυπώσουν και ένα σχετικό βιβλίό, με όλα τά ύπερ και κατά της άπόψεως, όταν έξαφνα έλαβαν και δεύτερη έπιστολή από τό γιατρό στήν όποια τούς έγραφε : 'Συγχωρήστε με, κύριοι, αλλά ληρόμνησα να σάς γράψω στήν προηγούμενη έπιστολή ότι τό πόδι τού ναύτη μου ήταν εύλινο !..'

Μπορείτε τώρα εύκολα να φαντασθήτε τί άντικείμενο ειρωνιάς και κοροϊδίας έκ μέρος του τυπου έγιναν οι άκαδημαϊκοί μετά την άποκαλύψη αυτή...

Υπάρχει μία κατηγορία φαρσέρ, οι όποιοι θά μπορούσαν να όνομασθουν οι μακάβριοι φαρσέρ. Αυτοί δεν έχουν καμμία πρόθεση να σάς εξαπατήσουν με τις φάρσες τους. Άπλως θέλουν να σάς εαφινίσουν. Ένας άπ' αυτούς υπήρξε κι' ό Γκιουμό ντε Λά Ρενιέρ, ό περίφημος κλοπαφάς. Παρέδθε συμπόσια μέσα σέ αθούσες διακοσμημένες φανταστικά και φωτιζόμενες από τέσσερες νεκρικές λαμπάδες, πού, άντι κηροπηγών, σσηρίζονταν σέ κρυστάλλινα. Οι συνδαιτημένες συγκεντρωνόντουσαν στο τραπέζι με τόν ήχο καθάνων πού χτυπούσαν πένθημα. Τό τραπέζι έμοιαζε μ' ένα μεγάλο λωρίωμα, τά ποτήρια ελεχαν σχήμα διακρυδών δοχείων, καθ' όλο δε τό διάστημα τού γευματός ή μουσική άνέκυρε διάφορα νεκρώσιμα ήμβριατα.

Κάποιος άλλος φαρσέρ έστειλε κάποιε τόν υπάλληλο κάποιου έργολάβου κηδεών σέ δυο γηρές γεροντοκόρες λέγοντάς του ότι ή μία άπ' αυτές ελεγε πεθάνει. 'Ο υπάλληλος έφτασε στο σπίτι έχοντας τόν άμο του φέρετρο. Μόλις τόν ελεαν ή δυο γυναίκες

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ευθύμος, γλετζές, φαρσέρ, έρωτοπαθής. Διακόσιες δραχμές γιά ένα μελόδραμα. 'Η φιλοσοφία τού πατρός και τού υιού Ροσσίνι. 'Ο πρώτος του έρωας. Πώς τούς κυνήγησε ό δίκαιος με τό σκουπέζυλο ! 'Όπου άφήνει τις φιλενάδες του σύζυλες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο διάσημος 'Ιταλός μουσουργός Ροσσίνι, ό συνθέτης τού «Κουρέως της Σεβίλλης» και τού «Γουλιέλμου Τέλλου» ήταν από τούς άνθρώπους εκείνους πού περνούσαν εύθυμα τη ζωή τους, πού εινε διαρκώς ευδιάθετος και γεμάτος κέφι. Τού Ροσσίνι τού άρεσαν έξαιρετικά ή καλοφαγία, τά άστειά και ή φάρσες.

Ήταν ακόμα δεκαεπτό χρονών όταν εκπαίθηκε στο θέατρο «Σαν Μοιζές» της Βενετίας, τό πρώτο του μελόδραμα, ή συναλλαγματική τού Γάμου, ή όποια ελεγε σημαίως τότε θραμβευτική έπιτυχία, και γιά την όποια, σημειωτέον ό Ροσσίνι, έπηρε έφ' άπαξ τό γλιόχρο ποσόν τών διακοσίων φράγκων !

Μολταυτα ό Ροσσίνι έμεινε κατευχαριστήμένος καίτη έπομένην της προμερίας τού πρώτου αυτού έργου του, έστειλε ένα γράμμα στήν μητέρα του γιά να της άναγγείλη την έπιτυχία του. Στο φάκελλο έγραψε την ακόλουθη διεύθυνση : «Προς την κυρία Ροσσίνι, την μητέρα τού διασημου μαύστρου. Είς Βολωνίαν !..»

Φαίνεται δε ότι την πρώιμη αυτή δοξομανία την κληρονόμησε ό Ροσσίνι από τόν πατέρα του, ό όποιος ήταν ένας άσημος χορευτής. Μολταυτα συνήθιζε να ύπογράφεται ως έξης : «Γκιουζέπε Ροσσίνι, μέγας μουσικός, πατήρ της μοντέρνας ιταλικής μουσικής !»

Την άπαρχή τού σταδίου τού ως μουσικού την έκανε ό Ροσσίνι στο μουσικό θέατρο της κομποπόλεως Φάνο, όπου έπαιξε με μασσοβιόλα. Τότε άρχιζες ελεγε και την πρώτη του έρωτική περιπέτεια. Άρσαιο, κομψός και έξυπνος καθώς ήταν, εκίνησε την συμπάθεια κάποιας κυρίας, καλής κοινωνικής τάξεως, ή όποια παρακολούθησε την παράσταση κάθε βράδυ καθήμενη σέ διακεκριμένη θέση. 'Ο Ροσσίνι ήταν πολύ τολμηρός στις γυναίκες και κατόρθωσε να προσγγίση άμέσως την κυρία αυτή και να την πείση να τού δώσει ένα ραντεβού μέσα στην εκκλησία Παναγία ή Καινούργια, πίσω από τό εξομολογητήριο. Συναρτηθέντες έκει συγκαίνηθηκαν τόσο, ώστε έμειναν βουβόι γλυκοκυττάροντας άλλάξ ό ένας τόν άλλον. Τό άθώο αυτό ραντεβού έδοκανδάλισε τό διάκο της εκκλησίας, ό όποιος τούς εκνήγησε τέλος μ' ένα σκουπέζυλο και τούς έδιωξε !.. 'Η πρώτη αυτή έρωτική περιπέτεια τού Ροσσίνι έγινε άθιμηρον γνώσθη στους θεατρικούς κύκλους, και τό ίδιο βράδυ στήν παράταση, ό κομψός τού θιάσου άρχισε να την διηγείται από τή σκηνή στο κοινό, τό όποιο ελεγε ξεκαθισθηή κυριολεκτικώς στα γέλια !

'Ο μέλλον διάσημος μουσουργός φουχρίστηκε τόσο άπ' την άναίδεια τού κομψού ώστε σήκωσε επί τέλους την πασαβόλα του και τό τής έπασε στο κεφάλι, και τόβηλε στα πόδια !.. 'Από τό βράδυ δε αυτό δεν έμφανίστηκε πλέον στο μικρό θέατρο τού Φάνο.

Τό πρώτο αυτό έρωτικό ρεζιλίμη δεν άπεγοίτησε τόν Ροσσίνι, ό όποιος υπήρξε πράγματι κατακτητής γυναικείων καρδιών. 'Όταν ήταν είκοσι έτεςε και βρισκόταν στήν Βολωνία, παρουσιάστηκε μία μέρα στο σπίτι του κάποια φιλεναδίστρια του από τό Μιλάνο. 'Ο Ροσσίνι την ύποδεχθηκε τρυφερά. Σε λίγο όμως νάσου κι' έμφανίζεται και μία άλλη φιλενάδα του, πρηνήπισσα αυτή. Τι να κινή ό μουσικός μας ; Άκλόυστα και άφελέστατα κήθηκε στο πάνω, έπαιξε κάποια άρια και έπειτα σπρώθηκε, έκανε μία ύπόκλιση κι' έφυγε άφήνοντας και τις δυο φιλενάδες του σύζυλες !..

Στά 1817 όταν έγραψε την «Κίσα κλέφτρα» ήταν έρωτευμένος με την πρωταγωνίστρια τού θιάσου, ή όποια όμως έδειχνε περισσότερο προτίμησι στον βαρύνοντο Γκάλλι. 'Ο Ροσσίνι έζηλησε τόν Γκάλλι και επειδή ήξερε ότι ή φωνη του ήταν τέτοια πού σε ώρισμένες νότες στοναρίζε, όταν έγραψε τό μέρος τού βαρυνόντου έβαλε σκοπιμώς μέσα πολλές άπ' τις νότες αυτές. Έτσι, ό δύστυχος ό Γκάλλι όταν τραγουδούσε τό μέρος τού έσημειώσε τραμακική άποτυχία και άποδοκιμάστηκε παταγωδώς από τό κοινό. 'Η άποτυχία του αυτή ελεγε αποτέλεσμα να τόν εγκαταλείψη ή ώραία πρωταγωνίστρια και να πέση εις τάς άγνάλας τού θραμβεύσαντος διαβολο-Ροσσίνι !..

Λίγο έλειψε να πεθάνουν στ' άλήθεια από τό κακό τους. Έκείνος όμως τούς άπάντησε άπαθέςτατα : «'Όστε δεν έπεθάνατε ;... Συχαράτε με τότε !..»

Θά μπορούσαμε ν' αναφέρουμε έδώ ένα πλήθος παρόμοιες φάρσες, αλλά δύστυχώς ό χώρος δεν μας έπαρκει. Γιά σήμερα φτάνουν αυτές.

Η ΦΑΡΣΕΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΚΝΩΝ—'Η ύποδοχή ενός νέου μαθητού στο άτελλέ ενός γαργάφου από τούς άλλους συναδέλφους του.